



*Pouze osvobození z diktátu Bruselu
a odstranění protektorátní vlády
České republiky může vést k naší
nezávislosti*

Autor: Radim Lhoták

Podvedli nás. Lhali nám, že se staneme součástí svobodné a prosperující Evropy. A lžou nám i dnes, když tvrdí, že členství v Evropské unii je jedinou rozumnou a bezpečnou alternativou budoucnosti Českého národa.

Opak je pravdou. Pouze osvobození z diktátu Bruselu a odstranění protektorátní vlády České republiky může vést k naší nezávislosti, tedy k důstojné a svobodné budoucnosti naší krásné vlasti. Mnoho lidí má však obavy, že žádná ze stran bojujících za vystoupení z EU nebude vědět, co dělat dál, až dosáhne svého cíle.

Je naprosto zřejmé, že garnitury současných politických lokajů sloužící Bruselu a globálním elitám se bez úzké vazby na mocenské struktury EU neobejdou. Nevěděly by, jak si mají udržet současnou moc. Proto by za všech okolností dál hrály podle not napsaných plutokratickými elitami západních imperiálních mocností, protože nic jiného ani neumějí. Nakonec samy to ukazují v podobě svých nomenklaturních kádrů. Jejich lokajství neomylně číší například z postoje, jaký zaujímají k situaci na Ukrajině: Zbabělý pokrytec Zaorálek, cvičený žvanil Sobotka, bonmoty upocený klaun a karikatura státnické osobnosti Zeman a k tomu jako příklad za všechny „spasitele“ z hnutí ANO komediant Stropnický. Nikdo z nich se neodvážá pohledět otevřeně pravdě do očí, přestože nemohou být tak hloupí, aby nechápali, o co USA a jejímu vazalovi Evropské unii jde. Jen se kryjí planými řečmi o tom, že se nemá směřovat politika s ekonomikou, jako kdyby nešlo o spojené nádoby, aby se riskantními sankcemi proti Rusku nakonec sami nepřipravili o plné žlaby.

Pokud jde o smysluplnou vizi českého národa, nelze bezhlavě důvěřovat ani všem, kdo nešetří slovy o svobodě a nezávislosti. Zda budoucí orientace povede ke svébytnému národu Čechů a Moravanů, bude záležet na výsledku ve střetu liberálního a konzervativního myšlení. Nikoliv pravice a levice. Národní svébytnost, vlastenectví, stavovská důstojnost, odhodlaná

obrana kulturních hodnot národa, to jsou veskrze konzervativní ctnosti, s nimiž liberálové nemají co do činění. Popravdě řečeno, jsou jim většinou cizí.

Čemu lze důvěřovat?

Navrhnout novou koncepci řízení státu, která by vedla k obrodě národního sebevědomí, opravdu není těžké, pokud má samostatně myslící člověk pojem o pravdě, cti a morálním závazku vůči vlastní domovině. Nynější stát je tady na to, aby plnil cíle globálního prediktora – parazita (o koho se jedná, asi není třeba dále vysvětlovat), jehož záměrem je zničit svébytnost národních států. Tyto cíle jsou v zásadě čtyři:

Zatížit společnost takovým daňovým systémem, aby se na provozu státu z převažující části podílely nižší a střední vrstvy, minimálním podílem potom buržoazní a jejich pomocné elity, které se tak mimo jiné odpoutají od vlastního pocitu národní odpovědnosti a hledí pouze na vlastní sobecký prospěch bez ohledu na své národní soukmenovce ve společné vlasti;

zajistit podmínky trhu takové, aby v něm dominovaly silné nadnárodní finanční, průmyslové a obchodní korporace a většina zisku zůstávala v jejich rukou, a aby se postupně zlikvidoval ekonomický vliv středních vrstev spojených závazkem národní hrdosti a společenské cti;

podpořit ideologickou moc sdělovacích prostředků, aby byla zajištěna nevědomost občanů, jejich pocit bezbřehého světoobčanství a naprosté závislosti země na ekonomickém systému vytvořeném globálním prediktorem – parazitem pro své vlastní potřeby a za účelem udržení mas v nedostatku, aby je tím demobilizoval;

vyvrátit organickou strukturu společnosti a vytrhnout každého jedince z přirozeného zakotvení (v rodině, v domovině, v národě), aby se cítil bezmocný a odevzdaný globální moci.

Nuže, stačí zrušit uvedené funkce státu zřízené pro ovládnutí a zotročení lidu, abychom se dobrali důstojnější existence. Vše ostatní bude fungovat dál i bez nich, vzniknou však podmínky nezávislé existence nutné k probuzení národního sebevědomí a v nich teprve bude možné odpovědět na otázky, jak nastolit nový a spravedlivý společenský řád, jakým politickým systémem může být takový řád vůbec udržitelný, případně kam se účelně orientovat v zahraniční politice.

Globalizace tu byla i před vstupem do EU. Globální prediktor – parazit nás zahrnul do svých sítí konceptuální moci a ověřených ideologických metod ovládnutí mysli a my jsme mu sedli na lopatu. Máme nyní dvě možnosti. Buď si zvolit vlastní nezávislou cestu, čili konceptuální a ideologické vedení státu převést do rukou vlastních intelektuálně i morálně vyspělých, jinak řečeno aristokratických, dárců moci, což nelze bez vystoupení z EU, nebo čekat v EU, zda její velké národy nás vezmou s sebou na své cestě za osvobozením od globálních neofeudálních sil. Druhá varianta však může trvat ještě dosti dlouho a myslím, že se bez rozpadu EU stejně neobejde.

Koncepce spravedlivého státu

Státem řízená ekonomika a sociální konzervatismus, to je případné řešení, možné ovšem pouze v situaci, kdy stát získá vlastní sílu, nezávislost a začne realizovat řízení emancipované od globálních elit a finančních oligarchů. Státem řízená ekonomika není totéž, co ekonomika státní založená na státním vlastnictví podniků. Ekonomika musí sloužit lidem, nikoliv lidé ekonomice a soukromým majitelům. Volný trh je revír predátorů, kteří v něm dominují. To nutně musí vést ke zničení celého ekosystému. Potřebujeme svobodný trh, v němž mají všichni přístup ke zdrojům a tržnímu uplatnění, nejlépe prostřednictvím družstevního podnikání. K tomu je nutné omezit korporace a nemorální chamtivce. Funkcí dobrého vedení státu potom je, aby usilovalo o plné využití tvůrčího potenciálu všech lidí.

Není pravda, že soukromý podnikatel je chlebodárce a ručitel za prosperující ekonomiku. Podnikatel musí být člověk, jemuž společnost přiznala právo na využívání jejích zdrojů (především lidských) pro jeho rozumný podnikatelský záměr a právo na profit ze zisku jako odměnu za jeho schopnosti a osobní nasazení. Je to výraz úcty k dobře uplatněným schopnostem podnikajícího jedince či skupiny, pokud jich využívá nejen ve prospěch svůj, ale ve prospěch celé společnosti. V opačném případě takového podnikatele musí stát omezit, v horším případě, pokud zjevně škodí společnému zájmu, i zakázat a vyvlastnit. Neexistuje žádné přirozené právo, které by chránilo nakradený či nemorálně nhrabaný soukromý majetek kohokoliv.

Někdo by mohl namítnout, že se zde předestírá neověřená cesta, která bude nestabilní a skončí v propadlišti dějin jako všechny socialistické experimenty. Proti takové námitce je třeba se rozhodně ohradit, protože kopíruje falešné dualistické myšlení současné doby. Podle něho jsou možné pouze dvě cesty, kapitalismus nebo socialismus, a obě jsou ve vzájemně antagonistickém postavení. Omyl! Neověřená cesta ještě nemusí být nutně nestabilní. Není ovšem naprosto pravda, že by lidstvo dosud ověřilo pouze dvě cesty, kapitalismus a socialismus. Ledaže bychom tvrdili, že celá historie lidstva zahrnuje pouze liberální období spjaté s érou moderní doby. Navíc obě ty cesty nejsou k sobě antagonistické, protože jsou alternativním produktem jednoho a téhož liberálního myšlení.

Je nanejvýš vhodné začít diskutovat o tom, jak se navrátit k cestám ověřeným dávno před liberalismem, a soudím, že je z čeho vybírat. Je třeba především obnovit organickou strukturu hospodářství, která nevykazuje parazitické vlastnosti volného trhu bez nutného morálního imperativu, navrátit ekonomické funkce a sebevědomí všem společenským stavům, dát jim prostor k tomu, aby se mohly zastat svých zájmů prostřednictvím stavovského zastoupení v zákonodárném senátu. Pouze stavovský systém zastupitelské moci může odrážet objektivní význam pojmu „celospolečenský zájem“.

Dvourychlostní hospodářství

Jsou obory, kde je nutná velká koncentrace kapitálu, a v nich není vhodné za každou cenu bojovat proti korporacím, byť by měly nadnárodní charakter. Bude proto vhodné vzít v úvahu tzv. dvourychlostní hospodářství *, v němž korporace mají jiné podmínky pro své podnikání, než ostatní soukromě podnikající osoby. Takové korporace musí ale držet na uzdě silný stát a zajistit jejich zdanění i místní působení v národním zájmu. Jinak ať si podnikají ve své zemi

původu a těží pouze z jejích zdrojů. Své výrobky ať potom prodávají přes hranice, pokud obstojí proti morálnější konkurenci.

Ve státních rukách musejí zůstat strategické obory zajišťující základní chod společnosti, patří sem energetika, všeobecné zdravotnictví, surovinové hospodářství, školství a veřejná doprava. V nich nemá nikdo nárok na dobývání osobní renty na úkor všech občanů, neřku-li na škodlivý vliv ve směru k lidskému jedinci.

Přechod k novému systému musí být samozřejmě postupný a neznamena popření současných nároků tržních subjektů na profit odpovídající jejich společenskému vkladu. Co však znamená čirý mamon a protispolečenskou spekulaci za účelem neoprávněného prospěchu či získání moci, tam není čemu dostát. Je ale třeba, aby v sobě každý našel sílu a přesvědčení, že jsme národ, který má nejen hluboké kulturní kořeny v lůně Slovanů, ale i schopnost postavit se na vlastní nohy a setřást ze sebe všechny škůdce a parazity. Je nutné podpořit každou rozumnou aktivitu, která usiluje o vystoupení z područí ničitele národů – Evropské unie.

* Poznámka DP: Srovnej s „dvourychlostním hospodářstvím“ G. Fayeho („Proč bojujeme“ str. 50).